Жозе-Марі Ередіа

Забуття

Перекладач: М.Москаленко

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

На мисі гострому лежить в руїнах храм.
Тут Смертю замкнені у земляному схові
Герої бронзові й Богині мармурові,
Що трави стали їм останнім сповиттям.

Лиш інколи пастух на скельний сходить злам:
Чорніє силует в пустелі лазуровій,
Лунає ріг його — і небеса чудові,
І овид повняться прадавнім цим гранням.

Земля своїх Богів не зрадила, й незмінно
І марно щовесни, у пишну вбрана цвіть,
На мармурі колон новий акант ростить.

Та, мрію предківську зневаживши, Людина
Нечуло слухає, як Море, в твердь б'ючи,
Оплакує Сирен і скаржиться вночі.